

El supersalt d'en Superman

Un relat de: [frederic](#)

“No puc més.

" Mentre tot va bé sempre és gràcies a Déu. Ara, quan les coses es torcen i Déu no diu ni piu, aleshores: SUPERMAAAAAAN!!! I apareixem nosaltres, ELS SUPERHEROIS, els subalterns de l'Omnipotent, les ventafocs atòmiques en combat contra el mal, déus fets a la mida del consumidor quan l'autisme de Déu no el fa apte pel consum de masses. A nosaltres ens toca, aleshores, carregar amb la responsabilitat de ser més justos i més eficaços que el mateix Déu. Amb els nostres superpoders hem de compensar la seva gasiveria. Hem de prendre les decisions que li pertocarien al ell però com que el senyoret Déu ves a saber on para..., s'ha despistat..., avui està drogo..., es fa pregar... I això us asseguro que pesa i ja cansa... cansa molt.

“Perquè jo, amb els meus cinquanta-quatre anys, també tinc les meves històries, sabeu?. Jo també tinc una mare amb demència senil que em porta tot el dia de corcoll. Jo també tinc fills adolescents que apreten per sota, critiquen, exigeixen i no em fan ni un petó de bona nit. I tota aquesta pressió em toca viure-la sol perquè la que em va prometre amor per sempre i fer-me costat en moments de dificultat se n'ha anat al costat d'un altre que deu tenir més moments de dificultat que no pas jo.

“Doncs nois, jo no puc més. Oi que m'enteneu? No puc més...”

En Superman, entre tots aquests pensaments, sospirs i llanguiments, s'anava vestint les malles turquesa, les botes, i la capa a joc amb l'eslip vermell-cap-d'any. Es va engominar el rínxol frontal recargolant-lo amb un dit davant del mirall mentre s'anava repetint que no podia més, i amb el puny dret per davant i la resolució d'un superheroï, va saltar per la finestra fent esclatar els vidres.

Va ser inútil. Fins i tot el rínxol li va quedar indemne després d'una caiguda lliure de cinquanta-tres pisos. És cert que va espatllar el paviment del carrer amb un esvoranc de mig metre de fondo, però ningú va prendre mal gràcies a Déu.

Va ser detingut.